

Papp Tibor

karddal ekével

kattog a vasvirág

hatküllős vaskerek
repedezve katt... az öreglánya
kivájja szemét
kivájja szemét

a tűzadó öröközd

nek és a földnek

egy reggel júdásként

meszet és ként

lop a permetezéshez

úgy tészel magad is

a bibliából kilépve

te szegény te

lén a lassú évnek

elfogynak az érvék

az ölelnivaló asszonyok

vonalkák bo

a nap

tladoznak az avar alatt
föltornázza magát az égre
ropogó almahejjal körítve

barna lesz ébredő vad lyuk

eltűnik benne Ádám vére

szemben pedig Éva szeméremrése illatoz